

om visse Arbejdere, som man mente var ligestillede med pensionsberettigede Arbejdere, kunde medtages eller komme ind under Dyrtidshjælpens Forsørg, har jeg erklæret, at noget saadant maatte foregaa ved Forhandling med den enkelte Fagminister, et Forslag af den Art kunde ikke komme ind paa dette Lovforslag, og at da maatte man tage hver af saadanne Grupper af Arbejdere, eller hvilke det end kunde være, op til særlig Behandling, og at det kunde ske f. Eks. ved Behandlingen af Tillægsbevillingslovforslaget. Mere er der ikke sket. Jeg har ikke den Opfattelse — jeg kan jo tage fejl deri —, at det er paa det samlede Udvalgs Vegne, at den ærede Ordfører kunde sige dette. Derfor er der naturligvis et Spring til, at Sagen kan behandles mellem vedkommende Fagminister og Udvalg, f. Eks. Finansudvalget eller lignende. Men et Løfte derom har jeg ikke kunnet give og har jeg heller ikke givet. Jeg tror ogsaa, den ærede Ordfører er enig med mig i, at som jeg her har fremstillet det, er Sagen foregaaet, og andet er der ikke sket.

Altsaa, § 1 staar ved Magt. Naar jeg dernæst kommer til § 2, som jo ser meget ændret ud, vil jeg sige, at det glæder mig, at Udvalget i Virkeligheden har tiltraadt Regeringslovforslagets Formaal: at yde Dyrtidshjælpen til Familien, til Børnene. Det er i Virkeligheden det, Ændringsforslaget til § 2 gaar ud paa. Det udvider dette Princip, giver mere til Børnene, især for de lavere lønnede Tjenestemænds Vedkommende, men Princippet er i Virkeligheden, at det er Børnene, der tiltrænger Hjælpen, ikke saa meget den ugifte eller den gifte uden Børn.

Man har dernæst ikke fjernet den 10 pCts Grænse, som man talte om ved første Behandling, men man har ændret den for de to underste Klasser, dem, der i Ændringsforslaget omtales under a. og b. Der er der kommet en anden Procentbegrænsning, en 16 og en 13 pCts Begrænsning, og det kan jeg udtrykke min Tilfredshed med. I øvrigt er Procentbegrænsningen bibeholdt, idet den blot er forandret saaledes, at den faar ringere Værdi for de Tjenestemænd af de højere Lønningsklasser, som der er Tale om i Ændringsforslaget.

Den anden Begrænsning, der var sat i Regeringens Lovforslag, den, der begrænsede selve det Beløb, der kunde gives i Dyrtidshjælp, til 175 Kr., er ganske vist fjernet, men det er sket mere formelt end reelt. Der er den Mulighed, at de laveste

Klasser af den Dyrtidshjælp, der herefter kan ydes, kan gaa udover 175 Kr., nemlig endog udover 200 Kr., men det er kun i det Tilfælde, at Familien er saa stor, at der er 5—6 Børn, og kommer man til de andre Klasser, er de 175 Kr. i Virkeligheden meget hurtigt Maksimum. Men altsaa Opstillingen her af Satser og derefter af den tilkommende Dyrtidshjælp kan jeg gaa med til, ihvorvel jeg beklager, at man har indskrænket Dyrtidshjælpen i saa høj Grad for de i Forhold til de lavere lønnede Tjenestemænd højere lønnede, men dog ikke meget højt lønnede Tjenestemænd, der her var Tale om.

Man har overfor de ugifte forandret Regeringens Lovforslags Bestemmelse, idet man fastsætter, at de ikke faar nogen Dyrtidshjælp, saa snart deres Løn er over 1,350 Kr.

Det ærede Medlem fra Lyngby (Abrahamsen) sagde, at Enker og Enkemænd var nu kommet ind i Lovforslaget, de havde tidligere ikke været der. Det er dog en Fejltagelse. Forskellen er den, at Enker og Enkemænd efter Lovforslaget nu bliver regnet til de gifte og altsaa ikke kommer ind under den Bestemmelse, som rammer de ugifte ret haardt. Det kan jeg saa meget vel gaa med til.

Hermed skal jeg forlade Ændringsforslag Nr. 1 og gaa over til Ændringsforslag Nr. 2, hvor jeg skal nævne den Bestemmelse, at det kan tillades en Tjenestemand at have et Beløb af indtil 300 Kr. i privat Indtægt, uden at dette influerer paa, hvad der teknisk her i Lovforslaget kaldes Aarsindtægten, og dernæst igen paa Dyrtidshjælpen. Ved første Behandling af Sagen var man her fra forskellige Sider inde paa, at man skulde lægge den skattepligtige Indkomst, en Tjenestemand havde, til Grund for den mulige Dyrtidshjælp, og jeg modsatte mig dette ud fra den Betragtning, at det var faktisk ugørligt at vedtage en saadan Bestemmelse, da det dog ikke var muligt for Administrationen at udføre den. Nu er der efter et Forslag, der er stillet af Finansministeren, foreslaet den Ændring, at der skal, som den ærede Ordfører oplyste, udfærdiges Blanketter, paa hvilke en Tjenestemand kan angive, hvorvidt han har en privat Indtægt, der overskrider 300 Kr., og da hvilken, og hvis han paa Tro og Love afgiver den Erklæring, at han ikke har en saadan privat Indtægt, er dermed Sagen afgjort. Jeg har set i et Referat, at en Tjenestemand skulde have erklæret, at Udfyldningen af en saadan Blanket vilde være en Skam for vedkom-